

[Justitsministeren.]

gennemdrøftet gennem de mange Aar, gennem hvilke Forslag af den Art har foreligget for den høje Rigsdag. Jeg er meget glad over, at der fra tre forskellige Partiers Ordførere har lydt den Røst, som siger: Nu skal vi gennemføre dette Lovforslag. Det er de samme tre Partier, som har gennemført Forslaget i det høje Landsting, og jeg gaar derfor ud fra, at det skal lykkes, selv om der kun er kort Tid tilbage af Rigsdags-samlingen, ogsaa at faa gennemført Lovforslaget i dette høje Ting, saa at det endelig kan blive til Lov, og vi kan faa en Ende paa den uendelig lange Række Drøftelser, vi allerede har haft om denne Sag.

Trier: Da der fra to Partiers Side er stillet Anmodning om, at Sagen maa blive behandlet i et Udvalg, et Udvalgsarbejde, der forhaabentlig bliver meget kortfattet, kan jeg fatte mig i stor Korthed og skal kun gøre ganske faa Bemærkninger.

Den ene Bemærkning skal være til det ærede Medlem Hr. Pürschel, der repræsenterede det konservative Folkeparti. Det er udmærket, men det er lidt for sent, at de Konservative nu kommer med denne meget stærke Opposition mod Lovforslaget. I 1924—25 forelagde Justitsminister Steincke sit Forslag derom, og der var ogsaa deri en til § 4 svarende Paragraf. I Folketinget stemte Socialdemokrater, Radikale og Konservative denne Paragraf 5 ud og sendte Forslaget den 31. Marts 1925 over til Landstinget. Justitsminister Steincke forelagde derefter dette Lovforslag uden den famøse Paragraf 4 eller 5, hvad den nu hed, i Oktober 1925 for Landstinget. Det blev dog ikke gennemført i den Form, fordi det konservative Folkeparti den Gang af mere Kærlighed til Venstre end til Lovforslaget satte en Venstremand i Spidsen for vedkommende Udvalg i Landstinget; og det ved vi jo alle, at er der noget, Venstre i denne Sag har formaaet, saa er det som Udvalgsformænd at træner denne Sag fra Aar til Aar. Der har det konservative Parti gjort sin Fejl, og det er den, det maa bøde for i dette Øjeblik, naar der utvivlsomt om nogle faa Dage bliver gennemført et Lovforslag, som ikke faar den Form, hvori flere andre Partier var enige med dem. Men den Gang, det var Tid, undlod de at handle.

Til det ærede Medlem Hr. Elmquist vil jeg blot sige, at naar han saa skarpt pointerede, at der fra alle Sider indenfor Juraen var Modstand mod denne Paragraf 4, saa ved jeg ikke, om det skulde være en Ros eller en Dadel til de tre Ministre, der har forelagt Forslag om § 4, hvad enten det gælder

Justitsminister Steincke eller Justitsminister Rytter eller Justitsminister Zahle. For mig forekommer det at være en Ros, at de har kunnet se bort fra det voldsomme Pres, der fra Dommerstand, fra Sagførerstand og fra andre Jurister er udøvet paa dette Punkt; det skal de roses for. Noget andet er, om Dommerne og Sagførerne ikke har gjort Spørgsmaalet tilstrækkelig klart til at gøre Indtryk paa dem. Men at lade Rigsdag og Regering kommandere af Jurister, det tror jeg ikke vi skal ind paa. Naar Juristerne ikke kan gøre deres Opfattelse saa klar, at tre efter hinanden følgende Justitsministre og Flertallet i begge Ting kan blive overbevist, saa maa den juridiske Sagkundskab, som det gælder al anden Sagkundskab, trække sig tilbage i Ubemærkethed.

Vejen: Det ærede Medlem Hr. Trier ironiserede over den Stilling, Venstres Udvalgsformand i Aarenes Løb har indtaget overfor denne Sag. Det maa ganske sikkert bero paa en Fejltagelse fra det ærede Medlem Hr. Triers Side, naar han udtalte, at Venstres Udvalgsformand har træneret denne Sag. Jeg ved mig fri for, at jeg som Udvalgsformand i Fjor i mindste Maade trænerede den. Det, der gjorde, at Lovforslaget ikke blev gennemført, var, at der fra forskellig Side gjordes hæderlige Anstregelser for efter vor Mening at forringe Lovforslaget, idet man vilde have det ganske omkalfatret eller rettere sagt vilde have § 4 ud. Jeg maa altsaa tilbagevise det ærede Medlem Hr. Triers Bemærkning.

Det Svar, vi fik af den højtærede Justitsminister, kan jeg udtale Tilfredshed med; men det forekommer mig, at det var bedre, om vi i Lovens Tekst kunde faa fastslaaet, hvad der skal forstaaes ved „den rent formelle Affattelse“. Nu faar vi jo imidlertid nedsat et Udvalg, og der vil jeg søge at faa dette gennemført.

Med Hensyn til Udfærdigelse af Skøder er der tre Forhold, som maa tages i Betragtning; for det første Sælgerens Adkomstdokumenter, der kan give Oplysning om, hvordan Skødet skal skrives, for det andet Tingbøgerne og for det tredje Parternes Forklaring om selve Ejendoms-handelen. Selv om Parterne møder paa Dommerkantoret og er enige om det reelle, om selve Handelen, Købesummen og de forskellige Forhold, kunde det tænkes, at Parterne havde glemt et eller andet. Det forekommer mig forkert, om Dommerkantoret saa kunde afvise Sagen; det forekommer mig naturligt, om Dommerkantoret